உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தம்.

தொகுதி ௯.] 1917௵ ஆகஸ்ட்௴ [பகுதி ௫.

சாந்தோக்யோபநிஷத்து

நான்காம் பிரபாடகம்.

கண்டம். ௯.

ஜாபாலன் ஆசிரியரை யடைந்தான். ஆசிரியர் அவனைநோக்கிக்கூறு கின்றனர்.

௨. பிரமத்தினைத்தெரிந்து கொண்டவன்போல் நீவிளங்குகின்றனை. உனக்குபதேசித்தவர் யார்.

மனிதத்தன்மையினைக் கடந்தவர் உபதேசித்தனர். ஆயினும் நீரும் அடியேனுக்கு உபதேசித்தருள வேண்டும்.

௩. ஆசிரியரால் உபதேசித்தாலல்லது சாந்தமுண்டாகா தெனப் பெரியார் சொல்லுகின்றனர்.

உடனே ஆசிரியர் சோடசவித்தையினை முற்றும் உபதேசித்தனர்.

கண்டம் ௧௦.

௧ உபகோஸலர் (காமாலயனர்) சத்யகாமனை ஆசிரியராகக் கொண் டிருந்தார். இவர் பனிரண்டுவருடகாலம் அக்னியை யுபாசித்துக்கொண்டு

ஓடராக விருந்தார். உபகோஸலர் தம்மையடுத்த மற்றைய சீடர்களுக்குஉப தேசித்து ஸமாவர்த்தனம் (முடிவு) செய்து அவரவர்களை வீட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டனர்.

உ. ஒருநாள் சத்யகாமன் மனைவி நாயகனைநோக்கி ஐய! இந்த உப கோசலர் அக்னியைஉபாசித்துக்கொண்டு தங்களிடம் சீடராக விருந்துகொண்டிருக்கின்றனனே. இன்னம் இவனையேன் வீட்டிற்கு அனுப்பவில்லை. இங்ஙனம் செய்தால் அக்கினி தங்களைக் கோபித்துக் கொள்ளாரோ என்றாள். ஆசிரியர் மவுனமுற்றுச் சீடனிடத்து வேலைவாங்கி வந்தனர்.

ந. உபகோஸலர் துக்கத்தால் புசியாதிருந்தார். ஆசிரியர் மனைவி யவரைநோக்கி ஏன்புசிக்கவில்லை யென்றாள். அதற்கவர் என்னிடத்து அனேக இச்சைகளிருக்கின்றன அவைகளின் வியாதியால் புசிக்கவில்லை யென்றனர்.

ச. இவரிடத்து அக்கினிகள் மிகப்பிரீதியடைந்து இவன் நம்மிடத்து மிகத்தொண்டு செய்கிறான். இவனுக்கு உபதேசம் செய்யவேண்டுமென எண்ணின.

ரு. பிராணன் பிரமம், கம்பிரமம், க்கப்பிரமம் என்றன. பிராணனைத் தெரிந்தேன் மற்றைய இரண்டும் தெரியவில்லை என்றனர். கம் மாகாயம், க்கம் ஆனந்தம், முடிவில் மகாகாயமும் ஆனந்தமும் பிரமமே என்றன.

கண்டம் கக.

க. காருகபத்தியமென்ற அக்னி அவரைநோக்கி ஐய! பிருதிவி அக்கினி அன்னம் ஆதித்தியன் இந்நான்கும் என் சரீரங்கள். ஆதித்தியனிடத்தில் எந்தப்புருடன் தோன்றுவனோ அவனே நான், நான் அவன்.

உ. இங்கனம் அறிந்து எவன் உபாசிப்பனோ அவன் பாபரகிதனாகி மேலுலகமடைவன். தீர்க்காயுள் பெறுவன், சோதியாய் விளங்குவன், வம்சம விருத்தியடைவன். அவனை இம்மைமறுமையில் நாங்கள் இரட்சிப்போம் என்றது.

கண்டம் கஉ.

க. பின்னர் தட்சணாக்கினி, அவரை நோக்கி ஐய! நீர், திக்குகள், நட்சத்திரங்கள், சந்திரன் இவை யென்சரீரங்கள். சந்திரனிடத்துள்ள புருஷன் நான்.

உ. இங்ஙனம் அறிந்து எவன் உபாசிப்பனோ அவன்பாபரகிதனாய, மேலுலகமடைபவனாய், தீர்க்காயுள் வதித்தவனாய், சோதியாய், வம்சவிருத்தியுடையவனாய், இம்மை மறுமையில் எம்மால் போற்றப்படுபவனாயிருப்பன் என்றது.

கண்டம் கங.

க. பின்னர் ஆகவனீயாக்கினி அவரை நோக்கி ஐய! பிராணன், ஆகாயம், சுவர்க்கம் மின்னல் இந்நான்கும் என் சரீரங்கள். மின்னலில் தோன்றும் புருஷன் நானே.

உ. இங்ஙனமறிந்து எவன் உபாசிப்பனோ அவன் பாபத்தினின்றும் நீங்கி, மேலுலகமடைந்து, தீர்க்காயுள்பெற்றுச்சோதிசொரூபமாய், வம்ச விருத்தியடைந்து, இம்மைமறுமையிலும் எம்மால் ஆதரிக்கப்படுவான் என்றது.

கண்டம் கச.

க. இந்த அக்னி வித்தையே ஆன்மவித்தையாம்; இனி உனது குரு வந்து இனி உபதேசிப்பர் என்றன அக்கினிகள். ஆசிரியர் உபகோஸலரைக் கூப்பிட்டார்.

உ. ஏன் என்றனர். நினது முகம் பிரமசாயை போன்றுவிளங்குகின்றதே யார் உபதேசித்தது என்றனர். எனக்கார் உபதேசிப்பர். இங்கு அக்கினி முன்போல வில்லாமல் இப்போது வேறு விதமாகத் தங்களுக்கு முன் விளங்குகிறதே என்றனர். அக்கினிகள் உபதேசித்தனவோ என்றனர்.

ங. அக்கினி உபதேசித்த விதங்களைச்சொன்னார். ஆசிரியர், அக்கினி உலகங்களைப் பற்றியுபதேசித்தனர். தாமரை நீர்போல சம்பந்தமில்லாமல், பாபம், கன்மம் சம்பந்தமில்லாமல் உள்ளவித்தையினை நான் உபதேசிக்கிறேன் என்று உபதேசம் ஆரம்பித்தனர்.

மணவழகு.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்,

இருமணி.

(சத்தும் சதசத்தும்.)

தொகுதி 7. பகுதி 6. பக்கம் 162. தொடர்ச்சி.

உயிரை மலம் மாயை கன்மம் பற்றியிருக்கும்போது, உயிர்இறைவனுடன் ஒன்றுன உயிர் இருவினை யொப்படைநது மலபரிபாகம்பெற்றபோது மலத்தின் வலியிழந்து இறைவனுடன் ஒன்றுகின்றது. மலத்தின் ஒன்றுபட்டு நிற்கும்வரை, பக்குவமாகாதவரை, அதன்கிறமும், இனிமையும் காண்பதில்லை. பழுத்தவுடன் அதன் மேன்மைக்குணம் விளங்குகின்றது, பதியுடன் கூடுகின்றது. எனினும் பந்தத்திலும் சகல நிகழ்ச்சியில், இறைவன் சர்வ ஆதாரபூதனுய் நிற்கின்றுன். காய்க்குக் கொம்பும் மரமும் ஆதாரமாயினும் அவற்றிற்கு பூமியே ஆதாரம். சிறைசெயநீரும், கரை உடைந்தபோது ஒழுகியோடி கடையில் கடலிற்சேரும். இங்கு நீர் உயிர், கரை பாசம், கடல் சிவம். இப்பாசம், பந்தம், காமம், ஆசை, எனபதனையே பற்றென்று கூறுவது. இதனை பின்வரும் திருக்குறள் எவ்விதம் விளக்கிக் கூறுகின்றதெனபதைக் காண்க.

"பற்றுக பற்றற்றுன் பற்றினை யப்பற்றினைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு."

அக்கருத்தினையே, நம் மணிவாசகப்பிரான் என்ன அழகாய்க் கூறுகின்றுர்.

"சுறறிய சுற்றத் தொடர் வறுப்பான் றெல்புகழே
பற்றியப் பாசத்தை பற்றற நாம் பறறுவான்
பற்றிய பேரானந்தம் பாடுதுங் காணம்மானுய்."

மேல் நாம் கூறிப் போந்த உயிரின உண்மை, அதுவதுவாதலும் பற்றற நிற்றலாகாமையும், மற்றமதப்போக்குக ளெல்லாம் முக்கிய ஆதாரமுடையது. பௌத்தனும், அஞ்ஞாதவாதியும் (Agnostics) இரண்டாவது பற்றுகிய சர்வ ஆதாரத்தை மறுக்கின்றுர்கள். சூனிய வாதமாகின்றது (Nihilism), ஆன்மா வொன்று இல்லவேயில்லை யென்கின்றுர்கள்

(அனத்தா—அநாத்மாவாதம்). பௌத்தமதப்படி, நிர்வாணநிலையே சர்வநாசநிலையாகின்றது. இதுமட்டன்றி, பௌத்தரின் தற்கால சிஷ்யவர்க்கத்தில் சேர்ந்தவராகிய அன்னிபெசன்டு அம்மையார் கூறுகின்றபடி, வேதங்களில் அடிக்கடி படிக்கப்படும "நபுனராவர்த்ததே நபுனராவர்த்ததே" "மீண்டும் பிறப்பதில்லை—மீண்டும்பிறப்பதில்லை" என்றும் மந்திரங்கள் வெற்றுரை, வரம்பிலின்பமாகிய வீடு ஒன்றெனபதில்லை" வேதாந்தத்தின் விலைபெற்ற உள்ரகசியமாகிய சம்சாரவாதத்தை யொட்டிய நியதிவலியால், உயிர் என்றும் மாறுமலும, மீண்டும் மீண்டும உளவாகியும், பிறந்திறந்துழலவேண்டும். 'இங்குக் கடைகோடிசேரும்' (Extremes meet) என்பதற்கு உதரரணம் காண்கின்றோம்.

அஞ்ஞாதவாதி கடவுளை உள் பொருளாகக் கொண்டானல்லன். உடலோடொன்றிய உயிரை விசாரித்து, அது உடலோடன்றி நில்லாமை யோர்ந்து, அது தனிமுதற் பொருள் அல்லவெனக்கொண்டு, உடலற்றவழி உயிருமற்றதென உரைத்து, உயிர் அநாதியாயும் நித்தமாயுமுள்ள தென்பதை மறுக்கின்றான்.

வேதாந்தியோ, பரத்தினின்றும் மக்களாகியும்,தேவராகியும், புல்லாகியும், புழுவாகியும் உதிக்கின்றவிதம் விளங்காதவழி, உயிர் வீடடைந்தவழியும், மீண்டும் மீண்டும் புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப், பல்விருகமாகிப் பறவையாய்ப்பாம்பாகிக், கல்லாய மனிதராயப்பேயாய் கணங்களாய், வல்அசுரராகி முனிவராயத் தேவராய்ச், செல்லாஅ நின்ற இத்தாவர சங்கமத்துள், எல்லாப் பிறப்பும்"

என் கூடாதென்று ஐயுற்று, உயிர் தனிமுதல் இல்லை யெனவும் துணிகின்றான்.

எனினும், மேற்காட்டிய உயிரின் உண்மையினின்று சங்கரமதத் துக்கு ஒரு போக்குக்காட்டலாம். அம்மதத்தினைச்சார்ந்த அறிவாளிகளில் சிலர் நாம் சொல்வதை உண்மையெனவும் ஒப்புக்கொண்டதன்றி, வேறுவழி, சங்கரமதம் நிலைபெறுதெனவும் கொண்டார்கள்.

எப்படியெனின், உயிர் இறைவனுடன் ஒற்றி நின்றவழி, உயிர்உலகினை மறந்து, தான்வேறு கடவுள்வேறு என்பதனையும் மறநது, தன்னையு மறந்து (தற்சொரூபம் நாசமடைந்ததன்றி), சிவசொரூபத்தில் மடிந்து, அன்பாகிய பேராநந்தத்தில் ஆழ்ந்திருப்பதன்றி, தான் அநுபவிக்கின்

றேன் என்ற அறிவும் அழிந்து சிவாநுபவம் ஒன்றே நிலைபெறும். அந்நிலையில், "சிவ ஏவகேவல :" "ஏகஏவருத்ரொநத்விதியாதஸ்தே" சிவன் ஒன்றே தவிர வேறுபொருள் இல்லையென ஸ்ரீ சங்கரர் கூறலாம். இது தான் சித்தாந்தநிலை." தான் என்னும் சித்தாந்தம். "ஊன்கெட்டு உயிர் கெட்டு உணர்வுகெட்டு என் உள்ளமும்போய, நான்கெட்டு சிவமானவா" "சென்று சென்றணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்து ஒன்றாம் திருப்பெருந்துறையுறைசிவன்."

"நானெனல்காணேன் பூரணவொளியில்."

ஆயினும் இங்ஙனம் கூறுவதால், பதார்த்தங்களின் உண்மை இலக்கணம் கூறினதாகமாட்டாது. மேற்காட்டிய பர அவஸ்தை அல்லது துரியா துரிய அவஸ்தையில் நான் எனும் ஞானமும் உலகின் ஞானமும் நான் அனுபவிக்கின்றேனென்ற ஞானம் இல்லையாயினும், ஆன்மாவின் உண்மைச் சொரூபம் குன்றியதில்லை இத்துரியாதுரிய நிலையையே மற்றொரு திருமந்திரத்தில் விளக்குகின்றார்.

"மரத்தை மறைத்தது மாமதயானை
மரத்தின் மறைந்தது மாமதயானை
பரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதம்
பரத்தின் மறைத்தது பார்முதற் பூதம்."

பார் பரத்தை மறைத்தது. (பரம் இல்பொருள் அல்ல) பரம் பாரை மறைத்தது" (பார் இல்பொருள் அல்ல). "தன்னை மறைத்தது தன்கரணங்கள்', 'தன்னின் மறைந்தது தன்கரணங்கள்' என்னும் வாக்கியங்களின், இரண்டு பதங்கள், பதார்த்தங்கள், உயிரும் உலகும்' மட்டே உள. இவ் வாக்கியங்களை யுணரவும் பொருட் படுத்தவும் வேறுபதங்கள், பொருள்கள் வேண்டா. ஆயின் 'பரத்தை மறைத்தது' என்ற சொற்றொடரினையுணர, பரமும் பாரும் இருந்தால் மட்டும்போதுமா? அப்பொருள் விளங்குமா, இவ்விருபொருளும், காண்பான் ஒருவனுக்கு முன்னின்றாலொழிய, மரப் பொம்மையைப்போல, அவ்வாக்கியங்களின் பொருள் விளங்கா. மரத்துக்கு தன்னையானை மறைத்ததென்ற ஞானமில்லை யானைக்கும் தன்னை மறைத்த ஞானம் இல்லை. பின்னை இவ்விருதிறக்காட்சியும் ஞானமும் யாருக்கென்றால் பார்ப்பவன் ஒருவனுக்கே. நாம் சாதாரணமாய்ப் பேசும்

வார்த்தைகளினும் வாதங்களிலும், சிலசொல் தொக்குநிற்கவே நிற்கும், இடைநிலைச் சொல்,

அதுபோலவே சத்தையும் அசத்தையுங் காண்பவனாகிய சதசத்து ஒன்று உளதாதல் வேண்டும். நாம்மேலே சொல்லியவை, பின்வரும் சிவ ஞான போதச் சூத்திரத்தை நன்கு விளக்கும்.

> யாவையும் சூனியம் சத்தெதிர்
> சத்தேயறியாது, அசத்து இது அறியா.
> இருதிறனறிவுளது இரண்டலா ஆன்மா.

நாம் மாயையால் மூடப்பட்டிருக்கிறோம் என்பது காட்சி. இக்காட்சியை எவ்விதமான கூரிய அறிவையும் உறுதியாகிய உணர்வையுங்கொண்டு எவ்வித சொற்புரட்டினாலும், சாஸ்த்திரத்தாலும் மறுக்கமுடியா. "நாம் அறியாமையும், பழியும் பாவத்தையும், இடரையும் கொண்டு இங்கிருக்கிறோம். இவற்றினின்று தப்புவதற்கு வழியறிந்து கொண்டோம். ஆயின் இப்பந்தத்துக்கு காரணம் என்ன வென்று வினவுவது அறிவீனம்." என்பது உண்மை. எவற்றின் காரணத்தை அறியவிரும்பு*கிறோமோ, அதுவே கடைசியாய் நிற்கும் காட்சியாகுமாயில், அதற்குக்காரணம் கேட்பதைவிட அதிக அறிவீனம் ஒன்றுமில்லை. "ஒரு அவுன்ஸ் காட்சிப்பிரமாணம், ஒருடன் யுக்திக்கு மேலாகும்" என்று வக்கீல்கள்கூறுவார்கள். இதுதர்க்கத்துக்கு ஒத்ததே. ஆனால் பூர்வபட்சிகள் கூறுவது . சீவன், பரத்தின் பகுப்பல்ல, வேறல்ல, பரிணாமமுமல்ல. ஆகையால் சீவன், முழுதும் பரமே. பரமாக, சீவன் அகண்டிதன், எங்கும் நிறைந்தவன், நித்தியன், காலம் இடம் காரணம் கடந்தவன். எனினும் இந்தச் சீவன், கட்டையில் அக்னி மறைந்ததுபோல் அல்லது கட்டையில் யானை மறைந்ததுபோல) மாயை அவித்தைகளால் மூடப்பட்டிருக்கிறது. இதன் காரணமென்ன: நிர்மலமான பொருள் மலத்தால்மூடப்பட்டு, மலமுள்ளதுபோல் மயக்குறுவானேன்? ஈங்குப்பால்டாய்சன் பண்டிதர், தம்சங்கரர் உள்பட இந்தியஞானிகள், கிரேக்க ஞானிகள் எல்லாரும் பிழைப்பட்டார்களென்றும், தம்முடைய தேசத்தவராகிய காண்ட் பண்டிதரே, இந்தக்கேள்வி முற்றிலுமே அசங்கத மென்றும் காட்டினாரென்றும் கூறுகிறார்.

---

* பால்டாய்ஸன் பண்டிதரின் 'எலிமெண்ட்ஸ் ஆப்மெடபிஸிக்ஸ்' Page 334.

கேள்வி அஸங்கதமென்பது நாமும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். காண்ட்பண்டிதரை இவர் எவ்விதமாய் உணர்ந்திருப்பினும் இக்கேள்விருத்திலும் அசம்பாவிதம். முற்றிலும் உண்மையற்றது. சுத்தப்பொய பரம்பொருள் என்றும் அவித்தையாலாவது மாயையாலாவது மூடப்பட்டதில்லை. அப்படி மூடப்பட்டிருந்தாலல்லோ, ஏன மூடப்பட்டதென்று கேட்க வேண்டும். நம் பண்டிதர் தம் ஏழைப்பிரமத்தை கைதியாக்கிக் கூட்டிலேற்றி, பெருங்குற்றத்தை அதன் தலைமேல் சுமத்துகிறார் (இவர்கள் இப்படிச்சொல்வதில் எவ்வளவாக தேவதூஷணம் செய்கிறார்களென்று எண்ணுகின்றார்களில்லை. வாதமாத்திரையாக யாம் எழுதுவதிலும் நமக்கு மனம் அஞ்சுகின்றது). சுமத்திய குற்றத்தை ருசுபடுத்தாமுன், ஏன் இப்பிரமம் குற்றஞ்செய்ய வேண்டுமென்கிற கேள்விகளை அனுவசியமாக எழுப்புகிறார். இக்கேள்விகளை அசந்தர்ப்பமென்று எந்த நீதிபதியும் தள்ளுவார். மேல், கைதியும், கைதிக்காக ஏற்படுத்திய வக்கீலும், குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ளும்போது, அல்லது குற்றம், ஏராளமான சாட்சிகளால் ருசுப்படுத்தப்பட்ட பின்னும் இக்கேள்விகளை அசம்பாவிதமென நீதிபதி ஒதுக்குவர்.

நம் பண்டிதருடைய குற்றக் கேஸ், அப்பப்போது நாம் படிக்கும் அநியாயமாய் தண்டிக்கப்படும் கொலைக்கேசுகளை ஒக்கும். ஒரு பெரிய குற்றம் நடந்துவிட்டது கூகூ முறையோவென சத்தம் எழும்பிற்று. யாரையாவது பிடித்துத் தண்டிக்கவேணும் எப்படியாவது பழிக்குப் பழி வாங்கவேண்டும். போலீஸ்காரர் தாங்கள் அதிககாலம் கண் வைத்திருந்த ஒரு பழைய கைதியைப் பிடிக்கிறார்கள். போலிஞானிகள் தங்கள் சுவாநுபூதியோடும் சாட்சி சொல்ல ஏராளமாய் ஓடிவருகிறார்கள். கைதி பழைய குற்றவாளியெனக் காட்டக்கூடிய பழைய தீர்மானங்கள் (வேத வாக்கியங்கள) கண்டெடுத்து ருசுப்படுத்தப்படுகிறது.

ருசுவோ சொல்லும்படியாயிருக்கிறது. ஏழைக்கைதியும், எவ்வளவு நிரபராதியாயிருந்தும், திகைப்பினால் சும்மாயிருக்கிறான் தான் குற்றவாளியல்ல வென்று ருசுக்கொடுக்க முயற்சிக்காமல் அவன் சும்மாயிருந்ததையே அவன் குற்றவாளி என்பதற்கு அடையாளமாக எண்ணி, நீதிபதியும் அவனை தனுக்கும்படி தீர்மானிக்கிறார். அந்தோ! அவன் எலும்பு வெளுக்குமுன், உண்மையில் குற்றஞ் செய்தவன் முன்வந்து தன குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிறான். முடிவில் முதல் தீர்மானம, குற்றவாளியும் தண்டிக்கப்பட்டவனும் ஒரேவித முகச்சாயலை யுடைமையால் நேர்ந்த

தென்று வெளியாயிற்று!!! முன்னரே, எம்மனம் உயிரை கடவுளாக மயக்க இடமுண்டாகின்றதென்றும், உயிர்தான்கடவுளென மயங்குகின்றதென்றும் காட்டியுள்ளோம்.

நம் மெய்கண்ட நாதனும், தம்மாணுக்கனைச் சிவோகம்பாவிக்கச் சொல்லிய இடத்துக்கு முன்னும் பின்னும், தன்னைக் கடவுளாகமருளாமே என எச்சரிக்கிறார்.

“யாவையுஞ் சூனியம் சத்தெதிர்.” சத்தின் சந்நிதியில் அசத்தும் பிரகாசியாது ஏனெனில், மெய்யினிடத்து பொய்ய அப்பிரகாசமாய் நிற்றலால், ஒளியின்முன் இருள் நிற்றலாகாததுபோல். சத்தே யறியாதென்ற தன்கருத்தும், இறைவனுக்கு வெளியில எதுவும் இல்லாததால், அவற்றை விஷயமாக (Object) அறியான். உயிர்போல், சுட்டறிவு கிடையாது. இக்கருத்தை, “ஆங்கு அருக்கனும் மதியும் தாரகைகளும் பிரகாசிக்கவில்லை. அதற்குப்பின் இந்த நெருப்புக்கு ஒளியேது. பிரகாசனாகிய அவனால், இவையெல்லாம் பிரகாசப்படுகிறது. அவன் ஒளியால் இவ்வுலகெல்லாம் விளங்குகிறது.” என்னும் மந்திரம் எவ்விதமாய நன்கு விளக்குகின்றது. இப்பரஞ்சோதியின சந்நிதானத்தின், சூரியனும் சந்திரனுமே மழுங்குமெனின், அதன்முன, இருளும அவித்தையும் மாயையும் தன்தலைகாட்டுமோ? அதனை மூடி அதனின் பிரகாசத்தை மறைக்குமோ? அம்மறைப்பினால், பரம்பொருளும் தான் இவ்வசத்தாகவும், உடலாகவும், கரணங்களாகவும், உலகாகவும் மருளுமோ?

‘ இருள் பொதிந்தபானு வுளதேல் உடலையானென்
மருள் பொதிந்த சித்துளதிம் மன் ’

என்றும்,

‘ நின்மல மென்றே யதனை நிகழ்த்தினையதற்குப்
பின்னவித்தையுண் டென்கைபித்து.

என்றும் சித்தாந்தியார் கேட்பது பிசகாகுமோ? ஆயின் குருடன் சூரியனை இருள் மறைத்திருக்கிறதென்று சொல்லின், அவன் தனக்குக் கண் குருடு என்று நினையாமல் தன்குற்றத்தைச்சூரியனமேல் ஏற்றுகின்றான். “யாவையும அவன்பின் பிரகாசிக்கின்றது உலகெல்லாம் அவன் ஒளியால் விளங்குகின்றது. ஆம், ஆண்டவனே, நாங்கள் எல்லாம் உம்முடைய சித்திய ஒளிகளே! எங்களில் ஒளிக்கும் சிறுஒளி யெல்லாம் உம்மினின்றும் இரவல் வாங்கியதே! இவ்வொளியற்றபோது, அந்தகாரத்தில் அழுந்திக்கிட

க்கும் வயிர மணியைப்போலும் நாங்கள்! பந்ததசையில், மணியைக்கழுவி, சாணையில் வைத்து அரைத்துச்சுத்தப்படுத்தாதபோது, உம்முடைய திவ்ய சோதி பிரதிபலிக்காது! நாங்கள் வயிரக்கற்கள் போலும் நாம் அதில் பிரகாசிக்கும் ஒளி! வெண்பளிங்கின் உட்படுத்த சோதியானே." பளிங்காகவும் நாங்கள் இருளில் இருளாகவும் ஒளியில் ஒளியாகவும் ஆகின்றோம்." யாதொன்றுபற்றின் அதன் இயல்பாய்நின்ற பந்தமறும் பளிங்கனையம் யாம்." தாம் மரகதம்போலும் சார்ந்ததனை தன் வண்ணமாக்கும் தன்மையர்!

"எவ்வெவர் தன்மையும் தன் வயிற்படுத்தும்
தானேயாகிய தயாபரர்!"

சார்ந்ததன் வண்ணமாகும் வயிரம் பளிங்கும், சார்ந்ததன் வண்ணமாக்கும் மரகதமும், இவ்விருமணிகள் தாம் சதசத்தாகிற ஆன்மாவையும், சத்தாகிய சிவத்தையும் முறையே குறிக்கும் சொற்கள். இந்தத் திவ்ய ஒளியுமே, அஞ்ஞான்று திகைப்புற்ற தேவர்களுக்கு, ஆகாயத்தினின்று (பரமாகாசம்—சிதாகாசம்) தம்நாயகராகிய பரம்பொருளைக் காட்டிய இமையவன் பாவையாகிய உமையம்மையார். இறைவனை அவனருளாகிய சிற்சத்திகாட்ட அவர்கள் உணர்ந்தார்கள். அவள் நிறம் பச்சை—மரகதம். அவள் அருளைப்போற்றி, பின்வரும் ஸ்ரீ குமரகுருபரசுவாமிகளின் பாடல் ஒன்றினைத்தீட்டி, இச்சிறு மொழியினை முடிவு செய்வாம்.

பண்ணுறு கிளிமொழிப் பாவை நின்திருமேனி
பாசொளி விரிப்பவந்தண்
பவளக்கொடிக்காமர் பச்சிளங்கொடியதாய்
பருமுத்தம் மரகதமாய்த்
தண்ணுறு மல்லற்றிரைச் சிறையனங்களி
தழைக்குங் கலா மஞ்ஞையாய்ச்
சகலமும் நின்திருச் சொரூப மென்றோவிடும்
சதுர்மறைப் பொருள் வெளியாகும்.

ஜே. யம். நல்லசாமி பிள்ளை,
B. A., B. L.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முளை

முளை யென்பது அங்குரம்.

—:o:—

முளையென்னுஞ் சொல் முதல் மூங்கிலையும், மூங்கிலில் கணு இருத்தலால் கணுவையும், அக்கணு உறுதியுடைய மூட்டாதலால் மூட்டினையும் உணர்த்திற்று.

மூட்டு = சந்திப்பு, பொருத்து.

முட்டிக்கால், முட்டிக்கை, என்பவற்றால் தெளிக. மூட்டினடுவில் முதல்வேரும் பிறகு முளையும் உண்டாதலால், முளையென்பது வேரினையும் முளையினையும் உணர்த்தி நிற்கும். வித்தினின்று கீழ் நோக்குவது வேர்; மேல் நோக்குவது முளை. வித்தின் கண்ணும் மூட்டிருத்தலால் அம்மூட்டின் நடுவினின்று தான வேரும் முளையுமுண்டாகின்றன. முருங்கை, பூவரசு, கள்ளி, கீரை முதலியவற்றினும் மூட்டினின்றுதான் தளிருண்டாகின்றது. கொடிகளிலும் மூட்டினின்றுதான் மற்றோர் கொடிகிளைக்கின்றது.

"குப்பைக்கீரை கொய்கண் அகைத்த
முற்றா இளந்தளிர் கொய்து கொண்டுப் பின்று"

(பு—று) (கருகூ)

குப்பையின்கண் படுமுதலாக எழுந்த கீரையினது முன்பு கொய்யப்பட்ட கண்ணிலே கிளைத்த முதிராத இளந்தளிரைப் பறித்துக்கொண்டு என்பர்.

இங்கே கண்ணென்பது மூட்டெனக் கொள்ளவேண்டும். பொன்னாங்கண்ணி, கரிசலங்கண்ணி, முன்னை, காணாங்கீரை, களிமண்கீரை, பரட்டைக்கீரை, முட்டி, அறுகு, பிரண்டை, நீர்முள்ளி, தென்னை, கமுகு, ஆமணக்கு, கரும்பு, அலரி, எருக்கு, மல்லிகை, முல்லை, வேர்க்கடலை, பொடுதலை, நாகதாளி, முதலிய வற்றிலும் மூட்டினின்றுதான் வேருண்டாகின்றது. இவைகளைப் பதிவுபோட்டுப் பார்க்கின் அவ்வுண்மை தெளிந்து கொள்ளலாம். பொன்னாங்கண்ணி கரிசலங்கண்ணி என்பதற்கு மூட்டுடைய தென்பது பொருள். காணாங்கீரை காணாங்கீரையாயிற்று.

கண்—காணுங்கிரை. கணு=மூட்டு.

முட்டியென்பது ஓர்கீரை. மூட்டுதோறும் தளிர்த்துப் படர்வதென்பது பொருள். முட்டம் முட்டியாயிற்று. கண்டி யென்பது சிறுகீரையையும் காண்டமென்பது சீந்திலையும் உணர்த்திநிற்கும். முறையே மூட்டுதோறும தளிப்பது; மூட்டுதோறும் விழுதுவிடுவதென்பது பொருள். முட்டை=கோழிமுட்டை முதலியன. முட்டம் முட்டையாயிற்று. மூட்டிலுண்டாவதென்பது பொருள். முட்டம்=மூட்டு மாதந்தோறு முண்டாகும் பூப்பினை முட்டென்பர். கருக்கொள்ளும் பொருட்டு மூட்டிலுண்டாவதென்பது பொருள்.

கரு=வேர், முளை, கருப்பம் முதலியன.

கிழங்கெல்லாம் வேராம். கருணைக்கிழங்கு, உருளைக்கிழங்கு முதலியவற்றை நாலைந்து பத்தைகளாகப் பிளந்து நடின் ஒவ்வொன்றிலும் நரம்புகளின் மூட்டிருத்தலால் அம்மூட்டினின்று தான் வேரும் முளையுமுண்டாகின்றன. உருளைக்கிழங்கிலுள்ள பள்ளம் கணுவாதலால் அதனை அறிந்து பத்தைபோட வேண்டும். ஆல், சீத்தில் முதலியவற்றின் விழுது கீழ் நோக்குவதால் வேராகின்றது. பச்சை மூங்கிலை வைக்கோற்புரி சுற்றி நீர் விட்டுக்கொண்டுவரினும், ஏழிவாங்கி அதனைக் குறுக்காகப் புதைத்து நீர்விட்டுக்கொண்டு வரினும், கணுக்கள் தோறும்போத்திறங்கிப் பெரும் புதாரகின்றது. நெல்லு, கம்பு, சோளம், கேழ்வரகு முதலியவற்றிலும் மூட்டினின்றுதான் வேரும் முளையுமுண்டாகின்றன. ஆல், மருக்கொழுந்து, புகையிலை, முதலியவற்றில் விரை மிகச் சிறியனவாயினும் அவற்றிலும் மூட்டினின்றுதான் வேரும் முளையுமுண்டாகின்றன. இரண்டு பொருள்களின் சந்திப்பில்லாமல ஓர் பொருளுண்டாகது. அதாவது தோற்றமென்பது இரண்டு பொருளாலாவதன்றி ஒரு பொருளாலாவதன்றென்பதாம்.

மூட்டினடுவில் தான் தோற்றமுண்டாகிறது. தோற்றம்=உற்பத்தி வாழை, தென்னை, பனை, கமுகு, சேம்பு முதலிய வற்றில் குருத்துகள் நடுவிலுண்டாகின்றமையானும், விலங்கு பறவைகளுக்கும் மக்களுக்கும் கரு என்பது உடம்பின் நடுவிலுண்டாகின்றமையானும்; கிரகங்களின் நடுவிலுள்ள சூரியனால் உலகத்தோற்றமுண்டாகின்றமையானும்; மூட்டினடுவில்தோற்றமுண்டாகின்றதென்பது வலியுறுகின்றது. அண்டயோநி=

சூரியன் திருவருட்சந்நிதியில் உலகத்தோற்றம் செய்வோ னென்பது பொருள். அண்டம்=உருண்டைவடிவு, உலகம், முட்டை, நடு சுக்கில முதலியன. அண்டமென்னுஞ் சொல் முதல் உருண்டை வடிவினையும், பின் உருண்டை வடிவமுடைய உலகத்தையும், அவ்வடிவமுடைய முட்டையையும் முட்டையுண்டாகுமிடம் மூட்டினடுவாதலால் நடுவையும்; அந் நடுவிடத்திற் பாயவது சுக்கிலமாதலால் சுக்கிலத்தையும், உணர்த்திற்று. இதுமுறைமையிற பொருள்கோளென்னும் இலக்கணம் அதாவது ஆருபெயரென்பது. இதனால் முதல் முதல் மக்கள் தோற்றமும் * உலகின் நடுவில் தான் உண்டாயதென நிச்சயித்தல் வேண்டும். நடுவாவது சூரியன் மையவரிக்குட்பட்ட இடம்.

மையவரி=நிரட்சரேகை.

இனி வேர் முளை முதலியவற்றை யுணர்த்தும் சொற்களும் இப்பொருளிலேயே வரும். உ—ம்.

மூலம்=மூங்கில், கணு, மூட்டு, வேர், முளை, இளமை, வளர்ச்சி, சிறுமை, கூர்மை, நுண்மை, நெருக்கம், இசை, வட்ட முதலியன. மூலமென்பது முதல மூங்கிலையும் மூங்கிலில் கணு இருத்தலால் கணுவையும், கணுவிருக்குமிடம் மூட்டாதலால் மூட்டினையும், மூட்டினின்று முதல்உண்டாவது வேராதலால் வேரினையும், வேரின்பின் உண்டாவது முளையாதலால் முளையினையும், முளையினின்று வளர்ச்சியுண்டாதலால் வளர்ச்சியையும், முளைசிறிதாகவும் கூர்மையுடையதாகவும் நுணணியதாகவும இருத்தலால், சிறுமையையும் கூர்மையையும் நுண்மையையும்; மூஙகிற் புதர் நெருங்கியிருத்தலால் நெருக்கத்தையும், மூஙகிற்குழலில் இசை யுண்டாதலால் இசையையும், மூங்கிற்புதர் வட்டமாக வளர்த்தலால் வட்டத்தையும் உணர்த்தி நிற்கும்.

மூலம்=வளர்ச்சி.

(க) மூலம்—முலை=கொஙகை. குழந்தைகளை வளர்ப்பது.

மூலம்=வேர்.

மூலம்—மூல=முள்ளங்கி (இந்தி)

மூலம=முளை.

மூலம்—மூலவேரு=முளைக்கச்செய் (தெலு)

மூலம்=முளை.

மூலம்—மூலகம்—மூலக=முளை (தெலு)

---

* மொழிநூல் பாயிரவியல் கக-ம் பக்கம் பார்க்க.

முலம் = கூர்மை.

மூலம்—முல்லு = மூள் (தெலு)

முல மென்பது பழந்தமிழ்ச் சொல்.

முலம்—மூலம் = வேர், கிழங்கு, விழுது, காரணம், ஆதி, சமீபம், புதர், வீடு முதலியன. சமீபமாவது நெருக்கம்.

மூலம்—மூலகம்—முள்ளங்கி = ஓர் கிழங்கு.

முலம்—முளம் = மூங்கில், கணு மூட்டு, மூளை, இளமை முதலியன.

முளம்—முளை = மூங்கில், மூளை, (மலை)

முளங்கை—முழங்கை—கணுவுள்ளது.

முளங்கால்—முழங்கால் ,, ,,

முழம் = ஓரளவு முழங்கை கொண்டது.

முளம்—முளி = கணு, ஒரு முளிப்பிரம்பு, மா முதலியவற்றின் கணுவுமாம்.

முளம்—முளவன் = சிறுவன்.

முளவி = சிறுமி,

முளம்—மூளி = செவிக்குறை. முள்ளிலாவது மூளிக்காது, மூளிச்சட்டி.

முளம்—முளவு = முள்ளம்பன்றி.

முளம்—முளா = முள்ளங்கி.

மூளம்—முளுப்பை—முழுப்பை = சிறு புதர்.

முளர்—மோழை—மோழைக்கறுப்பு = ஓர்நெல் (பயிரிடப்படுவது)

முளம்—முளரம்—முளரி.

முளரி:—

(க) மூங்கிற்காடு

(உ) காடு

(ங) நெருப்பு. மூங்கிற்காட்டிலுண்டாவது

(ச) கடைக்கொள்ளி

(ரு) ஓமவிறகு

(சு) விறகு

(எ) முட்செடி

(அ) தாமரை, முள்ளுடைய தண்டுடையது.

"முள்ளரை முளரிப்புத்தேன்" (காந்தம்.)

(கூ) நுண்மை.

முளம்—முளை=மூங்கில், அங்குரம், மகன், ஆப்பு, முளையாணி முதலியன. கான்முளை=பிள்ளை. உ-பதம்.

முளை அடிபருத்து வர வரச் சிறுத்தகூர்மைபெற்றிருத்தலால் ஆப்பு முதலியனவும் அவ்வாறேயிருத்தல் வேண்டும். மண்ணினை உருவி மேல்வந்து வாயுவையும் ஆகாயத்தையும் மெல்ல மெல்ல உருவி இடம் செய்துகொண்டு வளர்வதற்கு முளை அவ்விலக்கணம் பெற்றுள்ளது. வேருக்கும் இவ்விலக்கணம் உண்டு உருவலென்பதற்கும் அப்பொருளேயாம்.

உரு—உருவல். உரு=முளை. (இன்னும் வரும்)

இது காலஞ்சென்ற மொழி நூலாசிரியர் மாகறல் கார்த்திகேய முதலியாரவர்கள் எழுதிவைத்த குறிப்பிலிருந்து எடுத்து எழுதப்பட்டது.

மாகறல்-பொன்னுசாமி முதலியார்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இறைவன் அருளுரு.

னம்
மறையவன் அரசன் செட்டிதன்றுதை வய்ங்குறாற் சூத்திரன் புல
பறைதரு நல்லசங்கரன் வேடன் பணிசிவன் விளங்கு முக்கணக்கன்
அறை செயம் ப்ட்டனகமது புறத்தேகாலியாட் டரவமாரிடையன்
பறையனு முன்னரான நீயின்று பள்ளனுமை தெரிந்தேன் யான்.

(பேரூர்ப்புராணம்.)

என்னும் பாசுரப்படி சிவபெருமான் ஆனவர் அன்பருக்குகந்து அவ்வச்சமயங்களில் அவரவரை ஆட்கொள்ளு நிமித்தம் இச்சாமாத்திரையால் எடுத்த உருவங்கள் பல. அவ்வுருக்களில் ஈங்கு எடுத்துக்கொண்டது வேடன் என்னும் உருவத்தை.

சிவபெருமான் வேட உருவந்தாங்கினது விசயன் தவஞ்செய்த காலத்து அவன் தவத்தைச் சோதிப்பான் எடுத்த வேடம். இக்கதையானது பாரதம் முதலிய இதிகாசங்களிலும் புராணங்களிலும் வருவதை யாவரும் அறிவர்.

தேவாரங்களிலும் சமயாசாரிகள் இடை யிடையே இக்கதையைக் கூறியிருக்கின்றார்கள்.

ஆனால், சிவபெருமான் சமயாசாரிகளில் ஒருவரான சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருக்கு வேடனாக வந்து காட்சிகொடுத்த சங்கதியை இதுவரை ஒருவரும் கவனித்திருக்கமாட்டார்கள், அதை ஈண்டு எழுதுகிறேன். எல்லோரையும் கவனித்துப்படிக்கக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

நிதியெலாந் தனித்தனி தருவது சிவனியம
மதியெலா முயர்விப்பது மருள்வினைமாற்றிச்
கதியெலா முணர்த்திடுவது சிகரநெடுங்கரத்தால்
நதியெலாமணி கொழிப்பது கோங்கு நனாடு.
(திருத்துடிசைப்புராணம்.)

என்று பெரியோர்களால் புகழப்பெறற கொங்குநாட்டின்கண் பூமிக்கோர் திலகமென்ன ஒளிருவது * திருத்துடிசையம்பதி என்னும் தலம். இத்தலமானது 'உமையாள் ஓங்கல்' என்னும் பெயரிய குருவவிருக்ஷமலைக்கு ¶ அடிவாரஸ்தலமாக இருக்கிறது. இத்தலமானது அருணகிரிநாதரால் திருப்புகழ் பெற்றது.

"மதுரமெனு நதி பெருகியிருகரை
வழிய வகை வகை—குதிபாயும்"

என்ற வாக்கின்படி மதுரம் ‖ எனும் நதிக்கரையில் உள்ளது.

இத்தலத்தினுடைய மகிமைகளைக் குலோத்துங்கச்சோழன் அவைக்களத்துள்ள ஒரு சிறந்த வித்துவசிகாமணியானவர் புராணமாக இனிய செந்தமிழ்ப் பாக்களால் பாடியுள்ளார்.

---

* திருத்துடிசை=இப்போது துடியலூர் என்று வழங்குகிறது. போத்தனூர் மேட்டுப்பாளையம் இருப்புப்பாதையில் உள்ளது.

¶ குருவிருடிமலை=குருடிமலை யென வழங்குகிறது.

‖ மதுராநதி=இப்போது தன்னாசிகோவில் பள்ளம் என வழங்குகிறது.

மேலும், அகத்திய முனிவரானவர் வில்வலன் வாதாபியைக் கொன்ற பழியை இத்தலத்தின் கண்ணேதான் சிவபெருமானைப் பூசித்து மாபாதகம் தீர்த்து சென்றார்.

இதுமட்டோ

பொன் மடந்தையும் பூவுலகேத்துசெஞ்
சொன் மடைந்தையும் தங்கமிகுஞ் செய
நன் மடந்தையும் ஞான மடந்தையாம்
மென் மடந்தையும மேவுவதன்னகர்.

(திருத்துடிசைப்புராணம்.)

என்ற பிரகாரம் சகல வளப்பங்களாலும் நிறைந்துள்ளது அத்தலம்.

(தொடரும்)

துடிசைகிழார். அ. சிதம்பரனார்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தமிழர்க்கான சில குறிப்புகள்.

(முன் தொடர்ச்சி தொகுதி-6 பகுதி-2 பக்கம்-35.)

12 நரர்.

நரர் என்ற பதமானது மானிடரைக்குறிக்கும். அவர்களுக்கு எக்காரணம் பற்றி அப்பெயர் அமைந்தது என யோசிக்கும் பட்சததில் சரியான காரணத்தைக்கொண்டே மானிடருக்கு நரர் என்ற பெயர் அமைந்திருக்கிறது. காரணம் வருமாறு:—

மனிதரானவர் நரை, திரை, மூப்பு, சாக்காடு என்னும் நால்வகைப் பிணிகளுக்கு உட்பட்டவர் என்பது எல்லாருக்கும் செவ்வனே தெரிந்தது. இந்நால்வகைப்பிணிகளும் மனிதருக்கு மாத்திரமா? அல்லது எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் பொதுவா? என்று நாம் நினைத்துப்பார்க்கும் பட்சத்தில் திரை, மூப்பு, சாக்காடு என்னும் மூன்றும் பொதுவாயிருக்கக் காண்கின்றோம். “நரை” மாத்திரம் மனிதருக்குச் சேர்ந்த சிறப்பான பிணி

யாயிருக்கிறது. வேறு பிராணிகளுக்கு அப்பிணி இருக்கிறதாக ஏற்படவில்லை. ஏனென்றால் மனிதன் மாத்திரம் வயதானவுடன் நரைத்து விடுகிறான். மற்றப்பிராணிகள் நரைப்பதில்லை. பச்சைக்கிளி வயதானால் வெள்ளைக்கிளியாக மாறுகிறதில்லை, கறுத்தபசு, சிவத்த பசுக்கள் வயதானால் வெளுத்த பசுக்களாக மாறுகிறதில்லை. மனிதனுடைய உரோமம் மாத்திரம் நிறம் மாறுகிறதே யொழிய மற்றப்பிராணிகளுடைய உரோமத்தின் நிறம் பிறந்தவண்ணம் இருக்கிறது. ஆகையால் நரைத்தல் மனிதருக்குச் சிறப்பானது என்று ஏற்படுகிறது. நரையை உடையவர்களானதால் மனிதர் நரர் எனப்படுவர்.

நரர் என்னும் பதமானது சமஸ்கிருதபத மென்று சிலர் மயங்குவர். அவர்கள் எல்லாம் மயங்காமைப் பொருட்டே "மூலப் பொருள் விளக்கம்" என்னும் நூலிலிருந்து இரண்டொருவார்த்தைகள் எழுதத் துணிந்தேன்.

13 பொய்கை.

பொய என்றால் மறைவு என்று பொருள்.

பொய் சொன்னான் என்றால் உண்மையை மறைத்துச் சொன்னான் என்பதே பொய என்றால் அடுப்புக்கும் ஒருபேர். ஏனென்றால் மறைவான இடத்தில் உள்ளது என்பது பொருள். சமையல் செய்யும் இடத்தை எவரும் பார்க்கக்கூடாதென்பதும், அது மறைவான இடத்தில் இருக்க வேண்டுமென்பதும் இதனால் வெளியாகிறது. இப்போது அந்தப்பதமானது தெலுங்கு பாஷையில் அந்தப்பொருளில் வழங்குகிறது. தெலுங்கு தமிழின் பிரிவானதால் அப்பதம் அங்குச்சென்றது. இனிப் பொய்கை என்றால் என்னபொருள் என்று கவனித்தால் பொய் என்ற பகுதி அடியாகப் பிறந்த பதமாய் இருக்கிறது. அதற்கு மறைவான இடத்தில் இருக்கும் குளம் என்று பொருளாகும். பூர்வத்தில் தமிழ் அரசர்களும் செல்வவான்களும் தங்களுடைய மகளிர்கள் குளிப்பதற்கும் நீர் விளையாடுவதற்கும் உயயானவனங்களில் மறைவான இடத்தில் குளங்கள் ஏற்படுத்தியிருந்தார்கள். மகளிர்கள் நீராடுவதை ஆடவர்கள் பார்க்கக் கூடாதாகையால் மகளிர்கள் நீராடும் பொய்கை மறைவான இடத்தில் இருக்கவேண்டியது அவசியமே. இக்கருத்தை உத்தேசித்தே நம் பெரியோர்கள் மகளிர் நீராடுவதைப் பேசுங்காலத்திலெல்லாம் பொய்கையென்ற பதத்தையே உபயோகித்திருக்கிறார்கள்.

திருவாசகம்.

"மொய்யார் தடம் பொய்கை புக்கு முகேரென்ன" இத்திருப்பாசுரம் திருவெம்பாவைப் பதிகத்திலுள்ளது. மகளிர் நீராடப்போகும் விடயத்தைப்பேச எழுந்தது.

ஆகையால் பொய்கை என்னும் மகளிர் நீராடும் குளம் என்று பொருளாகிறது.

இதுவும் "மூலப்பொருள் விளக்கத்தினின்று எழுதப்பட்டது.

அ. துடிசைகிழார்-சிதம்பரனார்,

உ

சிவமயம்,

திருச்சிற்றம்பலம்.

வேதாகமங்களின்

முப்பொருட்டுணிவு ஒன்றே.

தொகுதி 6. பகுதி 7 பக்கம் 158. தொடர்ச்சி.

சிவமாக்கி எனையாண்ட வென்றதில் இனிப்பிறவா மங்கள சொரூபமாக்கி யென்பதையும் அவ்வனமாயவிடத்தும் அப்பொருள் (ஆன்மா) சிவசமவாத ஏகான்மவாதங்களிற் றடுமாறாது) எனையாண்ட வென்றமையால் ஆளுந்தன்மையாலுள்ள தென்பதையும் தமிழ் வேதம் விளக்கும் வாய்மையை அநுபவித் துணருமறிவாளிகளறியாமற் போகார் "மீளாவடிமையுனக்கே யாளாய் என்ற தமிழ்வேதமுஞ் சான்றும்" ஆணவத்தோடத்துவிதமான படிமெய்ஞ்ஞானத்தாலுவினோடத்து விதஞ்சாரு நாளென்னுளோ." வானுட்டங்கும் வளிபோல வின்புருவாங்கோனுடடங்குங் குறிப்பறிவ தென்னுளோ" எட்டத்தொலையாத வெந்தைபிரான் சன்னிதிக் கீழ்ப்பட்டப்பகல் விளக்காய்ப் பண்புறுவதென்னுளோ."-ஞாதுரு ஞான ஞேயங்களற்ற வர்க்கருத ரட்புடைக்கஸப்பே" "என்றும் பகலோன் வெயிலிற் பாயிருள் விண்மீன் சகசமாய்க்கலந்த தன்மையும் பெற்றேன்" என்றும், நின்னதிவினையொழித்து நீயாகி நின்றிடல்போ லென்னதிவினை யொழித்தேயக

ளுகி யென்னுரு நிற்கவல்லையாமாகில் நின்சனனம் போக்குதற்குச் சற்ச னல்லதேது மில்லைகாண்" என்றும் வரும் ஆப்தவாக்கியப்பிரமாணங்களு மேனுண்மையை வலியுறுத்தும். முத்தியடைய வேண்டியது பிரமமல்லவெ ன்பதேவர்க்கு முடம்பாடானதால் பிரமத்திற் கன்னியமாயப் பெத்தமுத் தியையடைய ஆன்மா (பசு) வொன்று வேண்டும் என்பது நிர்விவாதமே அது (பசு) வேண்டாதபோது வேதாகமங்களும் அதிற் பிரதிபாதிக்கப்படு மெய்ப் பொருளும் சோபான முறைகளுமுத்தியுஞ் சொன்மாத்திரையே. அதாவது பொய்யேயாகிக் கழிவுமன்றி யாதும் பயன்படாவாம். இவ்வ ணம் "பங்கயாசனன் முதற் பலதேவரும் பாருள பெரியோருங் கங்கை யாதியாந் தீர்த்த முங்கே சமுங்காலமு மறை நாலுமங்கமாறு மந்திரங் களுந் தலங்களும் சத்தியம்" எனக்கூறும் நூலுமுளவேயெனின், வேதத் தின் றுணிபையுள்ளவாறுணர்ந்து சுகமடையப் பாக்கியமில்லாப் பரிபாகி கள் தமது கன்மம் வழிவிட்டவாறே யொருசார்பொருள் கொண்டுழலும் நெறியாமன்றி யுண்மைநெறியாகாவாம். அதாவது அவர்கள் கூறுகிறபடி வேதாதிகலைகளும் அதிற்போந்த சோபான முறைகளு முத்தியுஞ் சொன் மாத்திரையே. அதாவது பொய்யேயாயின் நாஸ்திகர் கொள்கையினுமிவை மேம்பாடுடையதென நல்லோர் கழகத்தில் நம்பச்செய்வதவர்கள் பொறு ப்பாம். உண்மையாய் நமது சொருபத்தை யுகராறிவரெனின் நாஸ்திக ரென நகையாடா நிற்பரென நாணங்கொண்ட அந்த நாஸ்திகர் கொள் கையேயாம் என்பது "பரமேது வினைசெயும் பயனேது பதியேது பசு வேதுபாசமேது பத்தியேதடைகின்ற முத்தியே தருளேது பாவபுண்ணி யங்களேது" என்று நாஸ்திகர்களைச் சுட்டியும் "நாம் பிரமம் நமையன்றி யாம் பிரமம் வேறில்லை நன்மை தீமைகளுமில்லை நவில்கின்ற வாயாந்த ரமிரண்டிலு மொன்ற நடுநின்றதென்று வீணுட் போம் பிரம நிதிகேட் போர் பிரமையாகவே போதிப்பர் சாதிப்பர்தாம்" என்று ஏகான்மவாதி களைச் சுட்டியும் வரும் ஸ்ரீமத் இராமலிங்க சுவாமிகள் திருப்பாடலானும் நன்கு விளங்கும்.

இனி ஒரு பொருளையே பயக்கும் பிரமம் சிவம், பதி என்னும் வாக் கியங்களே யதன் மறுதலைப்பொருளாகிய ஆன்மாவைத் தந்தும், நன்மை என்றது தீமையையும் உண்மை என்றது இன்மையையும் பெத்தமென்றது முத்தியையும் நரகமென்றது சுவர்க்கத்தையுந் தந்து நிற்றல் போலவே அறிவு என்ற சொல்லே அறியாமையைக் குணமாகக் கொண்டொழுகும் அதாவது சிற்றறிவுடைய பசுப்பொருளைத் தந்து நிற்பனவாம் அறியாமை

க்கிலக்காயுள்ள பொருளொன்று முற்றுமில்லாமற்போம் போது அதற்கு முன்பே அறிவுடைப்பொருளுமில்லையாய முடியும் என்னை, சிவன் பிராமணனெனின், மற்றொருவன் ஏனைய வருணத்தானாயிருந்தாலன்றி முடியாதெப்படியோ அப்படியாம் இது இது வென்று சுட்டியுணர்தற்கன்றோ உவமானமாம். சுட்டிறந்துணரும் உணர்ச்சியாய் ஏக உணர்வன்றி வேறு பொருள் கிடையாதென்பதற் குவமானமாகுமா, எனின் சுட்டிறந்துணர்தலும் சுட்டியுணர்தலும் ஆன்மாவின் பரிபாக வேற்றத்தாழ்வையுணர்த்துமன்றிஏக அறிவை அல்லது பிரமத்தைத் தவிர வேறு பொருளில்லையென்பதற்குச் சுட்டிறந்துணர்த லென்னும் பிரயோக மிடந்தருகின்றனவா, என்பதைக் கூர்ந்து யோசிக்குமாறு வேண்டுகின்றோம். என்னை, சுட்டிறந்துணர் தற்கும் சுட்டியுணர்தற்கும ஆதாரமாய்க் காட்டாய் நேசரமாய் நிற்கும் பொருளெதுவோ அதுவன்றோ பரம்பொருள் சுட்டியுணர்தல் தற் (சீவ) போதமேலிட்டபோதும், சுட்டிறந்துணர்தல், சிவ (பதி) போதமேலிட்டபோதும் நிகழத்தக்கது என்பது பதிநூலிற் பழகுமவர்க்கு மினிது விளங்கத்தக்கது. இது கண்ணொளிக்கும் கதிரொளியில் வாய்க்கும் லாபமின்னதென வுணரவருங்கால் கண் தன்னையுணர்தற்கும் தனக்குக்காட்டாயுள்ள கதிரோனையுணர்தற்கும் ஆதாரமாய் நின்ற கதிரொளி போலச் சிவபோதம் சீவன் றன்னையுணர்தற்கும் தலைவனையுணர்தற்கும் ஆதாரமாய நின்ற தென் அறியத்தக்கது.

இனிபரனிடம் முத்திகாலத்தும் உயிர்களிருப்பதாயின் அத்துவிதமெப்படியாம் பூரணம் எப்படி நிலைபெறும் எனவினவுகின்றனர். பெத்தமுத்தியிரண்டிடத்தும் விட்டு நீங்கா துயிர்க்குயிராய் அத்துவிதமாய் நிற்கும் பரனிலக்கண முள்ளவாறுணர்த்தும் பதிநூலிற்பழகுமவர்கள் தெள்ளிதினறியத்தக்கது. பெத்தகாலத்து மலத்துண்மறைந்தும் முத்திகாலத்துச் சிவத்துண்மறைந்து மிலகுவதே ஆன்மாவெனவறிய வேண்டும். இதனையே "ஆணவத்தோடத்துவிதமானபடிமெய்ஞ்ஞானத்தாணு வினோடத்துவிதஞ் சாருநாளென்னாளோ" வென விளக்கியுள்ளார் மேலோர். பெத்தமுத்தியிரண்டிடத்தும் விட்டு நீங்காதுயிர்க்குயிராய் அத்துவிதமாயுள்ள தென்பது "கூர்த்தமெய்ஞ்ஞானத்தாற்கொண்டுணர்வார் தங்கருத்தினோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே, போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புண்ணியனே" என்னுந் தமிழ் வேதத்தானும். தத்துவாதீதத் திமிர்ப்படங்கிற்றச் செலவுமத்தின் வரத்துமசையாத சுத்தம்" என்னும் ஒழிவிலொடுக்கத் திருவெண்பாவானும் நன்கு விளங்கும். இன்னும் விரிப்பிற் பெருகும்.

இனி சதோதயமாகிய அறிவில்லை யென்பதெவர்க்கு மூடம்பாடல்லவானதால் அவ்வறிவுள்ளபோது அதனை விளக்குதற் குபகரணமாயுள்ள அறியாமையைக் குணமாகக் கொண்டொழுகும்பொருளாம் (ஆன்மாவு) மொன்பொருளாம்.

இனி, பிரம மொன்றேயுள்ளது என்றவேதவாக்கியம் இரண்டாவது பிரமமில்லை யென்பதுடன் உள்ளதுபோலக்காணும் உலகம் அநித்தியமென்பதைக் காட்டியும் இங்ஙனமுணரநின்ற வான்மாவைக்காட்டியுமுபகரிக்கும் அமிர்தவசனமாகவே கொண்டு குணப்படுவர் பெரியர் என்க. இது "ஒன்றென்ற தொன்றே காண் ஒன்றேபதி, பசுவாமொன்றென்ற நீ பாசத்தோடுளைகாண் —ஒன்றின்றால், அக்கரங்களின் றுமகரவுயிரின்றேல் இக்கிரமத்தென்னுமிருக்கு" என்னும் ஒன்றெனுமதனை லொன்றென்றுரைப்பதுண்டு "என்னுமுண்மை நூற்பிரமாணங்களாலும் நன்கு விளங்கும். ஆகவேபிரமம் தன்னைப்பிரம மொன்றேயென வுணரவேண்டிய தின்று. சடமோ வெனின் உணரவேமாட்டாது இதனால் பிரமமாகாமலும் சடமாகாமலும் உணரவேண்டிய பொருளொன்று வேண்டப்படுவது நிதரிசனமாம் அதுவே யான்மா (பசு) வாம். அறிவனுமல்லை யறியானல்லை செறியருள் காட்டத்தேர்ந்து காண்பவனீ" என்றும், இந்த வுடலறிவறியாமையு நீயல்லையாதொன்று பற்றி னதனியல்பாய் நின்று பந்தமறும்பவிங்கனைய சித்து நீ யுன்பக்குவங்கண்டறி விக்கும் பான்மையேயாம்" என்றும் வரும் ஆப்தவாக்யப் பிரமாணங்களுமேலுண்மையை வலியுறுத்தும் "அறிவனுமல்லை" என்பது முற்றறிவனல்ல வென்பதையும் "அறியானல்லை" யென்பது அறிதறெழிலே யிலாத சடமல்ல வென்பதையும் செறியருள்காட்டத்தேர்ந்து காண்பவனீ" என்பது கதிரோன் காட்டக் காணுங்கண்டன்மைபோல் வாயென்பதையும், விளக்கியபடியாம் "யாதொன்றுபாவிக்க நானது வாதலானுன்னை நா னென்றுபாவிக்கினத்துவிதமார்க்க முறலாம்" அடுத்ததின்றன்மையான்மாவாகும் "எதனை எதனையானென நின்றான் அதனதன் சுபாவமானான்" எனும் பிரமாணங்களால் ஒளியோடு சேர்ந்தவளி யொளியாயும் இருளோடு சேர்ந்தவளி இருளாயு நிற்குங்கண்டன்மைபோல மாயாகாரியமாய் அழிதன்மாலைத்தாகிய தேகாதிபிரபஞ்சங்களை ("தேகநானென்று வல்வினைபுரிந்து மயங்கினையந்தத் தொல்வினைப்பயன்புள் ளூட்டினம்") எனும்பிரமாணப்படி மெய்ப்பொருளென மயங்கியதுவாகி ஜனன மரணசம்சார துக்கத்திற்பட் டுழன்றும் அவைக்கு விலட்சணமாகிய சிற்கனமேனியே திருவுருவாய் பிறப்பிறப்பி

ல்லா முழுமுதற் பரசிவப்பொருளேமெய்ப்பொருளென்பதைத்திருவருளா லேதெரிந்து அதிற்பிரிப்பில்லா நிலையெய்தும்போது அதன் றன்மையாகிய பிறப்பிறப்பில்லா முத்தத்தன்மையாகி ஜனன மரண சம்சாரதுக்க நீங்கி முத்தனாகுதலுமாம் இங்ஙனம், முத்தனாய் நிற்றற்கும் யாண்டும் ஒருபொருள் வேண்டப்படுவது நியாயவாதிகள் யாவ சம்மதமாம் என்பது ஒருதலை.

தி. கு. சிநியாப்பிள்ளை.

தூத்துக்குடி.

சமாச்சாரங்கள்.

புத்தக வரவு.

தேவாரம் வேதசாரம்—சிவஞானதானவள்ளல்களாகிய ஜெகதாசாரிய மூர்த்திகளாம் சமயகுரவர்கள் நால்வர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய தமிழ் வேதங்களில், அகண்டவைபவ சச்சிதானந்த பிழம்பாகிய பரசிவப்பிரபுவே தெய்வமென வச்சிரலேபமாகத் தாபித்திருப்பதுபோலவே, வடமொழி வேதங்களினும் உபநிடதங்களினும் நிறுவியுள்ள உண்மையினை தென்மொழி வல்லுநரும், வடமொழிவல்லுநரும் தெளிவாகத்தெரிந்து கொள்ளுமாறு **தேவாரம் வேதசாரம்** எனவொரு அரியபெரிய நூல் அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

உலகோபகாரமாக இவ்வரியநூலை இயற்றினவர் தென்கலையிலும் வடகலையிலும் மிகப்பாண்டித்தியமுற்றவரும், சுவமதஸ்தாபனமும், பரமதநிக்கிரகமும் செய்துவருபவரும், சுத்தாத்துவித சித்தாந்த பிரவர்த்தகாசிரியரும், சைவசமய விளக்கத்தின்பொருட்டுத் தமது உடல் பொருள் ஆவியைத் தத்தஞ்செய்து வருபவருமாகிய ஸ்ரீ காசிவாசி-சாம்பவஸ்ரீ-செந்திநாதையரவர்களாகிய விப்பிரர் சிகாமணியாம்.

சிவபுண்ணிய விருத்தியொன்றினையே மேற்கொண்டிருப்பவரும், சைவசித்தாந்த மகாசமாஜத்தின் வனிதையர்பக்கத்துக் காரியதரிசியும், ஸ்ரீமத் ஏகாம்பர முதலியாரவர்கள் மனைவியாருமாகிய ஸ்ரீமதி மங்கையர்க்கரசியாராகிய அம்மையார் ஷை "தேவாரம் வேதசாரம்" என்றநூலை அச்சிட்டுபகரித்திருக்கின்றனர்.

மேலுமேலும் இத்தகைய சிவபுண்ணியமான நூல்கள் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்த அவ்வம்மையாருக்கு மிக ஊக்கமுண்டாகும் பொருட்டு வைதிக சைவரனைவரும் "தேவாரம வேதசாரம்" எனும் நூலைவாங்கி வாசி

த்துச் சிவபெருமானின் அனந்தகல்யாண சுந்தரகுணங்களையறிந்து கொள்ளுமாறு எல்லாம் வல்ல இறைவனை வேண்டுகின்றனம்.

இந்நூல் விரும்புவார் சென்னைச் சிந்தாதிரிப்பேட்டை சாமிபண்டாரம் வீதி 24-வது எண்ணுள்ள வீட்டில் ஷை முதலியாரவர்களிடம் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

விலை ரூபா 3 0 0

மனத்திற்குறுத்தும் மதி விளக்கம்—இந்நூல் இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் அத்தியாவசியம் வேண்டிய சாதனங்களையும், விதிவிலக்குகளையும் மனதிறகு வற்புறுத்திக் கூறுகின்றது, இனிய நன் மொழிகளினடுக்குக்களைப் புணர்த்திய எளிய செந்தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்நூலியற்றியவர் ஸ்ரீமான் வித்வான்-எம்-பி-பொன்னுவேற்பிள்ளையவர்கள். இதன் விலை அணா 4. விரும்புபவர்கள் சென்னைப் பிரம்பூர்ச் செம்பியம்-புழல்-முனிசாமி முதலி தெருவிலுள்ள இந்நூலாசிரியரிடத்தும் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

சென்னைச் சிவனடியார் தலயாத்திரைச் சங்கம்—இச்சங்கத்தினர் ஆகஸ்டு மீ 3உ சுக்கிரவாரம் காலையில் மேலூர் திருவுடையம்பாளையும், பகல் திருவொற்றியூர் வடிவுடையம்பாளையும், இரவு திருமுல்லைவாயல் கொடியிடையம்பாளையும் தரிசித்து, சிவாலயவழிபாடு, தேவாரபாராயணம் செய்து, சிவஸ்ரீ-யதீந்திரசுவாமிகளைக்கொண்டு உபந்நியாசஞ் செயவித்துத் திரும்பினர்.

அங்கம்பாக்கம் சைவசித்தாந்த சமயாசாரியர் பக்தசனசபை—இச்சபையினர் ஆகஸ்ட் மீ 18, 19உ களில் வாலாஜாபாத்துக் கடுத்த அங்கம்பாக்கத்தில், சித்தாந்தசரபம்- அஷ்டாவதானம்-சிவஸ்ரீ- கலியாணசுந்தரயதீந்திரசுவாமிகள் அக்கிராசனத்தின்கீழ் பல வித்துவசிகாமணிகளும், ஒரு பண்டிதைசிகாமணியும் உபந்நியாசங்கள் செய்ய 27-வது வருடமகோத்சவங் கொண்டாடினர்.

சைவசித்தாந்த மகாசமாஜம்—ஆகஸ்ட் மீ 20உ சந்தான குரவருளொருவராகிய மறைஞான சம்பந்த சிவாசாரியர் குருபூஜைதினமாகையால் அன்று சமாஜத்தார் திருமயிலைப் பிள்ளையார் தோட்டத்தில் பல சைவசிகாமணிகளைக்கொண்டு பறபல மகோபந்நியாசங்கள் செய்வித்தனர்.

திருவண்ணாமலை சத்திவிலாசசன்மார்க்க சபை—ஆகஸ்ட் மீ 25 26உ களில், சித்தாந்தசரபம் - அஷ்டாவதானம்-சிவஸ்ரீ-கலியாணசுந்தரயதீந்திர சுவாமிகள் அக்கிராசனத்தின்கீழ், பல பண்டிதமணிகளும், ஒரு பண்டிதைமணியும் பல உபந்நியாசங்களைச் செய்ய இரண்டாவது வருடமகோற்சவத்தை இச்சபையினர் நிறைவேற்றினர்.